

ת"ד (פתח תקווה) 3215-03-22 - מדינת ישראל נ' מוסטפא נאבלסי

ת"ד (פתח-תקווה) 3215-03-22 - מדינת ישראל נ' מוסטפא נאבלסי שלום פתח-תקווה

ת"ד (פתח-תקווה) 3215-03-22

מדינת ישראל

נגד

מוסטפא נאבלסי (אסיר)

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה מחוז מרכז פתח-תקווה

[16.07.2025]

כבוד השופטת מגי כהן

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מבוא

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סטייה מקו נסיעה - לפי תקנה 41 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), נהיגה בקלות ראש - לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 (להלן: "פקודת התעבורה") + סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, התנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, חבלה של ממש עפ"י סעיף 38 לפקודת התעבורה, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, אי ציות לתמרור 815 - מעבר על השטח המסומן, עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים, עבירה לפי תקנה 144 א (3) לתקנות התעבורה, אי עצירת רכב במקום התאונה, עבירה לפי תקנה 144 א (1) לתקנות התעבורה.
- על פי המפורט בכתב האישום, בתאריך 16.6.2021 בשעה 09:15 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי תוצרת פורד, מ.ר. 2805576 בכביש 2, מצפון לדרום.
- אותה העת נהג חגאי אייל באופנוע תוצרת ימה, מ.ר. 26437802 (להלן: "הרכב המעורב") בכביש 2, בכיוון הנסיעה של הנאשם בנתיב היציאה למחלף איינשטיין.
- הנאשם נהג ברכב בחוסר זהירות בכך שסטה מנתיב נסיעתו ימינה לנתיב היציאה למחלף, על אי תנועה מסומן, חסם דרכו של הרכב המעורב וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.
- כתוצאה מההתנגשות ניזוקו כלי הרכב והנהג המעורב נחבל חבלות של ממש-שבר בקשת האחורית של צלע 1 שמאלית, שברים בקשתות אחוריות של צלעות 1 עד 4 מצד ימין, צלעות 3 ו-4 מרוסקים עם תזוזה, שטף דם צמוד לצלעות אקסטרא פלאוראלי, שברים בקשת קדמית של צלעות 7 ו-8 משמאל, שברים ברדיוס הדיסטלי עם מעורבות של המשטח המרפקי, תזוזה של פרגמנט מדיאלי, שבר לא תזוזה בסטילואיד האולינרי, שברים עם אופי של תלישות בעצמות ה-TRAPEZIUM וכן ב-TRIQUETRUM באותן הנסיבות עזב הנאשם את מקום התאונה מבלי להשאיר פרטים מזהים.
- בתשובתו לכתב האישום, הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי יש לו אליבי כי באותו יום היה באזור הצפון וכי האישום מיוחס לו בכח חזקת הבעלות.

בתיק נשמעו ראיות.

ראיות התביעה

4. רס"מ אריק שקרוב (ע"ת 4) - השוטר שהגיע לזירת האירוע, באמצעותו הוגש דו"ח פעולה מיום 15.6.21 (ת/1). השוטר העיד כי הגיע לזירת האירוע כמה דקות אחרי התאונה והבחין בצוות מד"א מעניק טיפול רפואי לרוכב אופנוע אשר היה שכוב על הרצפה עם חבלות בגופו והאופנוע כמה מטרים ממנו עם שברים באופנוע. רוכב האופנוע מסר כי הנהג שפגע בו ברח מהמקום ועדת ראיה מסרה כי יש לה סרטונים לגבי ראיות התאונה.

5. רס"מ דמיטרי סקרודינסקי (ע"ת 3) - השוטר שהגיע לזירת האירוע, באמצעותו הוגש דו"ח פעולה מיום 15.6.21 (ת/2). השוטר העיד כי משמש כסייר אופנוע מזה 8-9 שנים. לשאלה באיזה מצב יכול להיות כאשר האופנוע גלגל קדמי על הקרקע וגלגל אחורי באויר? השיב השוטר "כשהרוכב ננעל על הבלם הקדמי" ולשאלה מה קורה אם לאופנוע יש מערכת IBS? השיב השוטר "אז לא אמור להיות מצב כזה. אני לא עד מומחה. אני רוכב" (פרוטוקול מיום 20.9.23 עמ' 13 שורות 1-5).

6. רס"ר אמיתי צובינסקי (ע"ת 2) - הבוחן אשר טיפול בתיק, באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח צפייה (ת/5); מזכר מיום 17.6.21 של אשתו של המעורב (ת/6); מזכר מיום 17.6.21 של בעל המשאית (ת/7); מזכר מיום 17.6.21 של נהג המשאית (ת/8); מזכר מיום 21.6.21 (ת/9); מזכר מיום 27.6.21 (ת/10); מזכר מיום 4.7.21 (ת/11); דו"ח תובנות מצלמת גוף (ת/12); 2 דיסקים, תיעוד תאונה (ת/13).

בחקירתו הנגדית העיד הבוחן כי מדובר בתיק הצמדה שהתקבל לאחר התאונה ולכן אין דו"ח בוחן ואין ממצאים מהזירה. "אני מסכם את התיק ומעלה את התיק לקצין הבוחנים והוא ממליץ, אני כותב את דעתי לקצין הבוחנים והוא זה שממליץ ליחידת התביעות" (פרוטוקול מיום 31.1.24 עמ' 17 שורות 2-3). הבוחן העיד כי עדת הראיה שלחה לו את סרטון ממצלמת הדרך כפי שמופיע במזכר מיום 21.6.21, אך התאריך ושעת המצלמה לא תואמים את זמן האמת, כי מופיע 19.9.17 שעה 9:40:45. הבוחן העיד כי דו"ח הצפייה הנו מיום 23.6.21 ולא מיום 15.6.21 כפי שמופיע "תאריך שנערך המסמך הוא 23.6.21. התאריך הנכון הוא 23.6.21, זה אוטומטי. כנראה שהתאריך שבכותרת זה תאריך התאונה ולא תאריך שבו ערכתי את הדו"ח עצמו." (פרוטוקול מיום 31.1.24 עמ' 17 שורות 27-28). הבוחן אישר בחקירתו הנגדית כי לפי דו"ח הצפייה לא היה מגע בין הרכב לאופנוע וכי את המרחק בין האופנוע לרכב ניתן לבדוק לפי הסרטון "כמו שעניתי בתחילת העדות בין הרכב המעורב לאופנוע לא היה מגע, אבל אני לא משפטן, זו שאלה שיש להפנות לתובעים" (פרוטוקול מיום 31.1.24 עמ' 20 שורות 7-8). הבוחן אישר כי האופנוע לא נבדק מאחר ולא נכח בזירת התאונה "כיוון שלא בדקתי כי מדובר בתיק הצמדה אני לא יכול לשלול את מה שאתה אומר, אבל בכל מקרה לא זאת הסיבה לתאונה." לשאלה האם במידה והייתה מותקנת מערכת ABS רוכב האופנוע לא היה מתהפך קדימה אלא שני הגלגלים היו בולמים ביחד? השיב הבוחן "זה לא בהכרח נכון, מכיוון שבעת בלימה באופנוע על מנת ששני הגלגלים יבלמו ביחד יש צורך ללחוץ על שני הבלמים. איבוד איזון על גלגל קדמי יכול להיגרם עקב לחיצה על בלם קדמי בלבד, הגלגל הקדמי יכול להינעל ואז נוצר מצב של חוסר איזון קידמי." (פרוטוקול מיום 31.1.24 עמ' 18 שורות 12-18).

בחקירתו החוזרת נשאלה הבוחן לגבי מועד התאונה והשיב 16.6.21 כי זה מה שהיה כתוב כתב האישום.

7. ולרי פיסו (ע"ת 7) - עדת ראייה, העידה כי אינה זוכרת את התאונה רק זוכרת את רוכב האופנוע שרוע על הכביש, לא יכלה לגשת אליו כי נסעה בנתיב שמאלי אך התקשרה והזמינה את כוחות ההצלה. לאחר התאונה שוחחה עם הבוחן המשטרה ומסרה לו תיעוד ממצלמת הרכב.
- בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי לא יצאה מהרכב, לא ראתה את התאונה עצמה אך הזמינה אמבולנס, לא נחקרה במשטרה ושוחחה טלפונית עם הבוחן.
8. אייל חגאי (ע"ת 6) - רוכב האופנוע המעורב בתאונה, באמצעותו הוגשו המסמכים הרפואיים (ת/16). רוכב האופנוע העיד כי ביום התאונה נסע בכביש 2 מצפון לדרום ובמחלף אינשטיין פנה ימינה, נסע במהירות של 60-70 קמ"ש. כביש 2 היה פקוק. "הרכב החליט שהוא יוצא גם כן בצומת אינשטיין, פשוט עלה על האי תנועה המסומן על הכביש ולא הותיר לי ברירה, בלמתי והתהפכתי וכתוצאה מזה נפצעתי ושבירתי חצי גוף" (פרוטוקול מיום 14.1.25 עמ' 28 שורות 19-21). רוכב האופנוע העיד כי כתוצאה מהתאונה "כתוצאה מהבלימה התהפכתי והאופנוע נחת לי על גוף, שברתי 8 צלעות, ריסקתי את שורש כף היד, את עצם המרפק, עצם הבריח, כמובן שאת כל העור בגב שלי תרמתי לכביש, פינו אותי לבית חולים לניאדו ולמחרת פינו אותי לבית חולים תל השומר. כאשר הצלעות מחלימות מעצמן, יש עדיין שבר בעצם הבריח ונדרשתי לעשות 8 ניתוחים לשחזור עצמות שורש כף היד. ניתוחים בהרדמה מלאה. כמו כן, נקבעה לי נכות של 28% מביטוח לאומי לצמיתה. לא הבאתי מסמכים מביטוח לאומי. " (פרוטוקול מיום 14.1.25 עמ' 29 שורות 10-16).
- בחקירתו הנגדית העיד רוכב אופנוע כי נוהג באופנוע מזה 15-17 שנה, ביום התאונה נסע בנתיב הימני במהירות של 60-70 קמ"ש וכי לא היו רכבים לפניו כשלפתע רכב חתך אותו יצא מכביש 2 ימינה עלה על אי תנועה מסומן והרוכב לחץ על הקלאצ' ובלם קדמי. לשאלה אם לאופנוע יש מערכת ABS? השיב רוכב האופנוע "אני מאמין שכן, זה היה אופנוע חדש, פחות משנה על הכביש." לשאלה איך קורה מצב שאופנוע שיש בו מערכת, אתה בולם והגלגל הקדמי ננעל, וכל החלק האחורי עולה למעלה? השיב "אני לא יודע לענות לך על השאלה הזו כי אני לא מבין, אם אתה רוצה תיאוריה, ברגע שיש תנועה, אין לי תשובה להסביר לך. אני לא מומחה לאופנועים ואביזרי אופנוע." (פרוטוקול מיום 14.1.25 עמ' 30 שורות 16-21). לשאלה אם יכול לזהות איזה רכב מדובר? השיב "רכב בצבע חום אם אני לא טועה, לא יודע מי הנהג, לא פגשתי את הנהג. אני חושב שהנהג לא היה מודע בכלל לכל האירוע. הוא פשוט המשיך בנסיעה" (פרוטוקול מיום 14.1.25 עמ' 30 שורות 25-26).
9. בהסכמה הוגשו המסמכים הבאים: הודעת הנאשם מיום 10.8.21 (ת/3); דו"ח פעולה מיום 15.6.21 (ת/4); מסמכים רפואיים של הנהג המעורב אייל חגאי (ת/14); דו"ח פעולה מיום (ת/15) ראיות ההגנה;
10. הנאשם לא התייצב למתן עדות בביהמ"ש ובהסכמת הצדדים עדותו מיום 10.8.21 (נ/1) הוגשה בהסכמה. סיכומי הצדדים

11. המאשימה בסיכומיה טענה כי הוכחה אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר -בהתאם לסעיף 27 לפקודת התעבורה על הנאשם חלה אחריות בעל הרכב ומשלא הוכיח הנאשם כי אחר נהג ברכב, לא מסר את זהות הנהג ברכב ביום התאונה ובחר שלא להעיד, הרי שהימנעות מעדות מחזקות את ראיות התביעה. המאשימה הוסיפה וטענה כי כעולה מהסרטון (ת/13) רואים את רכב הנאשם סוטה מנתיב נסיעתו עולה על קו הפרדה וגורם לרוכב האופנוע להתהפך. לאור האמור ובהתאם לעדויות עדי התביעה וחיזוק לעדויות אלה בהימנעות הנאשם מלהעיד, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.
12. הסנגור בסיכומיו טען כי המאשימה לא הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר כי היה זה הנאשם שנהג ברכב וזאת מן הטעמים הבאים: אירוע התאונה המיוחס לנאשם בכתב האישום הנו מיום 16.6.21 בעוד שלפי חומר הראיות שהוגש ע"י המאשימה מדובר בתאונה מיום 15.6.21; המאשימה ביקשה להסתמך על סרטון ת/13 אך לא ניתן לראות בסרטון זה את לוחית הרישוי של הרכב. אומנם הנאשם לא העיד בבימה"ש מאחר והיה חולה אולם הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה וכבר ביום 10.8.21 עת נחקר במשטרה טען כי לא היה מודע כלל לתאונה וכי ברכבו לא נגרמו נזקים; בוחן התנועה מאשר בחקירתו כי כלל לא היה מגע בין רכב הנאשם לאופנוע ובכך שולל את האמור בסעיף 3 לכתב האישום המייחס "התנגשות בין כלי רכב" לנאשם; הבוחן מציין במזכר מיום 21.6.21 כי בסרטון ת/13 ניתן לראות רכב סטלה נוסע ובאיתור בעל הטסלה איתר אדם בשם אודי וממצלמת רכב הטסלה איתר את מספר רכבו של הנאשם. אולם עדות מאתו אודי לא נגבתה, אין תפיסה של מצלמות רכב מרכבו של אותו אודי. הימנעות המאשימה מלהביא לעדות את אותו אודי או להציג את סרטון רכבו בו ניתן לראות את רכב הנאשם סוטה ימינה במסגרת חומר הראיות יש בכך בכדי להוות פגיעה בהגנתו של הנאשם.
- לטענת הסנגור לא ניתן להרשיע את הנאשם במקרה דנא בהסתמך על חזקת הבעלות שבסעיף 27 לפקודת התעבורה, וזאת לאור העובדה כי קיים שוני בין מועד התאונה המיוחס לנאשם בכתב האישום לבין המועד המופיע בחומר הראיות, לאור העדר התנגשות בין כלי רכב וזאת בהתבסס על עדותו של בוחן התנועה ובניגוד למיוחס לנאשם בכתב האישום, בהעדר ראיות המוכיחות כי היה זה רכבו של הנאשם אשר סטה ימינה.
- גדר המחלוקת
13. המחלוקת נעה סביב השאלה האם הצליחה המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר כי היה זה רכבו של הנאשם אשר ביצע את העבירות המפורטות בכתב האישום?
- דיון והכרעה
- מועד האירוע:
14. עפ"י האמור בסעיף 1 לכתב האישום האירוע אירע ביום 16.6.21 בשעה 9:15 או בסמוך לכך. בעוד שלפי חומר הראיות שהונח בפני לרבות דוחות הפעולה של השוטרים שהגיעו לשטח (ת/1, ת/2, ת/4 ות/15) האירוע אירע ביום 15.6.21 בשעה 9:15 לערך.
- בחקירתו החוזרת נשאל בוחן התנועה לגבי תאריך התאונה 16.6.21, והשיב "כי זה מה שהיה כתוב בכתב האישום" (פרוטוקול מיום 31.1.24 עמ' 21 שורות 2-3).
- בישיבת יום 31.1.24 טענה ב"כ המאשימה כי תגיש בקשה בכתב לתיקון כתב האישום אך לא עשתה כן.
- הנה כי כן, לא ניתן להרשיע את הנאשם בגין אירוע מיום 16.6.21 שכן כעולה מחומר הראיות מדובר באירוע מיום 15.6.21.

האם היתה התנגשות בין כלי רכב?:

15. סעיפים 3-4 לכתב האישום מייחסים לנאשם גרימת התנגשות בין כלי רכב. ההגנה טוענת כי כעולה מסרטון מצלמת הדרך (ת/13) וכעולה מעדותו של בוחן התנועה כלל לא היתה התנגשות בין כלי רכב. בסעיפים 3-4 לכתב האישום מיוחס לנאשם כי "הנאשם נהג ברכב בחוסר זהירות בכך שסטה מנתיב נסיעתו ימינה לנתיב היציאה למחלף, על אי תנועה מסומן, חסם דרכו של הרכב המעורב וגרם להתנגשות בין כלי הרכב. כתוצאה מההתנגשות ניזוקו כלי הרכב והנהג המעורב נחבל חבלות של ממש" (הדגשות במקור שלי - מ.כ.). אכן כעולה מסרטון ת/13 ומדו"ח צפיה ת/5 כלל לא היתה התנגשות בין כלי הרכב המעורבים. גם בוחן התנועה העיד בחקירתו הנגדית כי "כמו שעניתי בתחילת העדות בין הרכב המעורב לאופנוע לא היה מגע, אבל אני לא משפטן, זו שאלה שיש להפנות לתובעים" (פרוטוקול מיום 31.1.24 עמ' 20 שורות 7-8). לפיכך לא ניתן להרשיע את הנאשם בגרימת "התנגשות בין כלי רכב" מקום שבעולה מחומר הראיות כלל לא היתה כזו.

האם היה זה רכבו של הנאשם אשר סטה ימינה?:

16. המאשימה ביקשה לייחס את העבירות נשוא כתב האישום מכח חזקת הבעלות הנקובה בסעיף 27 לפקודת התעבורה מאחר והרכב עזב את מקום התאונה מבלי להשאיר פרטים. הוראת סעיף 27 ב' (א) לפקודת התעבורה קובעת כדלקמן:
"27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

סעיף 27 ב' לפקודת התעבורה קובע חזקה סטוטורית כי בעל הרכב ייחשב כמי שנהג בו. חזקה זו נדרשת מקום בו הוכח כי בוצעה עבירת תעבורה ולא קיימות ראיות וודאיות לגבי זהות מבצע העבירה. בפרט נדרשת החזקה כאשר קיימות ראיות לכאורה לעצם ביצוע העבירה, אולם מבצע העבירה לא זוהה, שכן הרכב עזב את המקום בלא לעצור ובלא למסור פרטים.

כבוד השופט רובינשטיין הסביר ברע"פ 1185/11 מוצטפא ממדוח נ' מדינת ישראל, (01.03.11) כי בנסיבות אלה ייחשב בעל הרכב כאחראי לביצוע העבירה, שכן - "הכרעת המחוקק היא, שלא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטיילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה."

17. ההגנה טוענת כי מעיון מסרטון ת/13, לא ניתן להבחין במספר הרכב כך שלא ניתן ליחס כי היה זה רכב הנאשם שסטה ימינה.

גם הנאשם עצמו טען בחקירתו במשטרה בנ/1 כי לא נהג ברכב באזור ובמועד המיוחס לו.

המאשימה מנגד הפנתה לת/9 ממנו עולה כי הבוחן יצר קשר עם נהג רכב טסלה שניתן לראותו בסרטון ת/13 נוסע בנתיב האמצעי, הנהג עונה לשם אודי וביקש לראות את סרטוני מצלמת הדרך של רכב הטסלה מיום התאונה ושם ראה את מספר הרישוי של רכב הנאשם בציינו "את כל הסרטונים צרבתי על דיסק ריק וצירפתי לתיק החקירה".

18. אמנם הדין בישראל אינו מחייב את התביעה להבאתה של הראייה המקסימלית, די "בראייה מספקת" (ראה: ע"פ (ת"א) 70237/07 אדרי אביב נ' מ"י (14.4.08), ספרו של הש' יעקב קדמי, על הראיות, חלק שני (תש"ע - 2009), עמ' 700). ביהמ"ש יכול להכריע על סמך הראיות שבפניו, גם אם בפוטנציה קיימות ראיות נוספות שיכולות לסייע בשאלה שבמחלוקת. עם זאת, לאחר עיון בכלל הראיות שהונחו בפני נחה דעתי כי לא הונחו די ראיות מספיקות כדי להוכיח את זהות הרכב.

מסרטון ת/13 שצולם ממצלמת דרך של ע"ת 6, ניתן להבחין ברכב אפור/חום סוטה ימינה ואחר כמה שניות האופנוע בולם ומתהפך מבלי שהיה מגע בין כלי רכב. בסרטון כלל לא ניתן להבחין במספר רכב.

בסרטון השני ת/13 אשר צולם כפי שכתבה הבוחן בת/9 ברכב טסלה, לא ניתן להבחין כלל ברכב שסוטה ימינה. יתרה מכך, הבוחן לא זימן את בעל רכב/נהג רכב טסלה לגביית עדות לגבי התאונה.

במקרה דנן, נראה כי המשטרה לא עשתה מאמץ מינימלי למצוא ראיות להוכחת זהות הנהג או זהות ל.ר. של הרכב עצמו אשר סטה ימינה.

בע"פ 10049/08 אבו עצא נ' מדינת ישראל, (23.08.12) נקבע כי:

"המשטרה צריכה להתמקד בחקר האמת... חקר האמת משמעו, בין היתר, השגת ראיות אובייקטיביות ופוזיטיביות, איתור עדי ראיה וגילוי ממצאים פסיים לשם ביצוע בדיקות פורנזיות ואחרות... עדיפה לטעמי שיטת חקירה במסגרתה רותמת המשטרה את מיטב משאביה לשם איתור ראיות של ממש אף מחוץ לחדר החקירות".

יפים לענייננו דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל, (20.08.13)

"מן האמור לעיל עולה כי כאשר ניתן, במאמץ סביר, לאסוף ראיות נוספות, ובמיוחד ראיות של עדים ישירים לאירוע, או ראיות אובייקטיביות בטבען - הרי שיש מוצא מאותו הכרח אודותיו דיברתי לעיל. במצבים שכאלה, המשטרה נדרשת להשיג את הראיות הנוספות, וזאת בדרך של זימון העדים הרלבנטיים, או בדרך של "יציאה מחדר החקירות" ותיעוד הממצאים בזירה. לא בכדי קבע חברי, השופט י' דנציגר, במקום אחר כי: "כאשר מדובר בדיני נפשות יש לנקוט בכל הליך חקירתי מתאים, בגדרי החוק, שיכול לסייע בחשיפת האמת" (בענין חזיזה בפיסקה 65)".

לאור האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה לא הצליחה להוכיח הרכב שסטה ימינה כפי שרואים בסרטון ת/13 הנו רכבו של הנאשם.

הימנעות הנאשם מלהעיד

19. הנאשם לא התייצב למתן עדות, כאשר לטענת בא כוחו עקב מצבו הרפואי נמנע ממנו להתייצב לדיון. אומר מייד כי חקירת הנאשם במשטרה (נ/1) הוגשה בהסכמה ללא הודעת המאשימה על כוונה לחקור אותו.

סעיף 162 לחסד"פ קובע כי הימנעות נאשם מלהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל ראיות התביעה וכן לסיוע במקום שדרוש להן סיוע.

עדיין יש לזכור כי תוספת ראיתית שכזו, כגון חיזוק, יכולה לחזק את מה "שיש" ואינה יכולה לחזק את מה "שאינ".

רוצה לומר, הימנעות נאשם מלהעיד יכולה לחזק את ראיות התביעה, אולם לא להשלים חללים או ספקות המתגלים בהן.

במקרה דנא, משקבעתי כי אין די בראיות שהונחו בפני כדי להוכיח כי היה זה רכבו של הנאשם אשר היה מעורב בתאונה, הרי שהימנעות הנאשם מלהעיד לא יכולה להשלים את הספקות והחללים שהתגלו בחומר הראיות.

לסיכום

20. לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ה, 16 יולי 2025, בהעדר הצדדים.